

at give Anvisning paa særlig Paaligning paa Folkekirkens Medlemmer. I den Anledning vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at Udviklingen her i Landet gaar i Retning af, at Antallet af dem, der komme til at bære de særlige kirkelige Byrder, i Tidens Løb og maaske om ikke saa meget lang Tid, kan blive i høj Grad begrænset. Og da det nu er saa, at de største Byrder her i Hovedstaden til Kirkers Vedligeholdelse vedrøre de gamle monumentale Kirker, mener jeg, at man skal være i høj Grad forsigtig med at yde Støtte til Gennemførelse af noget, der yderligere kan forhøje Byrderne til Forsikring, Vedligeholdelse og eventuel Fornyelse af disse monumentale Kirker i Hovedstaden, og det er det, der faktisk vil ske, dersom Byrden ved Forsikring, Vedligeholdelse og eventuel Fornyelse af det Spir, hvorom der her er Tale, skal bæres ved særlig Ligning ligesom i de senere Tider Vedligeholdelsesbyrden ved de øvrige københavnske Kirker. Det er en Side af Sagen, som jeg vil anbefale, at der i ganske særlig Grad bliver taget Hensyn til under den fortsatte Forhandling i det Udvalg, som antagelig faar med denne Sag at gøre.

Skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet Spir eller ikke Spir ganske kort sige, hvilken min Stemning er, saa er den imod, at denne Sag bliver gennemført. Nu er det en given Sag, at baade her i dette Ting og efter al Sandsynlighed ogsaa udenfor er Stemningen i høj Grad delt. Hvilken Stemning der er den stærkeste, for eller imod, det kan ingen afgøre, heller ikke jeg, men at den er delt, er en Kendsgerning. Jeg kommer i den Anledning til at tænke paa en lille Historie om en Onkel, der en Gang vilde give en Foræring til sine smaa Søskendebørn. De bleve uenige om den, og saa var der en Bedstemoder, der sagde til Onkelen: Put du din Gave i Lommen igen! Og det gjorde han.

Slebsager: Jeg havde ligesom det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) tænkt mig, at Forhandlingen her i Dag i alt Fald i nogen Maade vilde have drejet sig om, hvorvidt Rigsdagen vilde gaa med til den Bevilling, som Kultusministeren gennem Lovforslaget fremsætter Ønske om at faa, og jeg var med Hensyn til dette ganske enig med det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), der talte som Ordfører for mit Parti, i, at vi ikke vilde være med til, at Staten skulde paatage sig

denne Forpligtelse til Vedligeholdelse af det eventuelle Spir paa Frue Kirke. Men naar vi saa kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt vi ønske Spiret rejst eller ikke, vil jeg for mit Vedkommende absolut tage Afstand fra det Standpunkt, som er udtalt af det ærede Medlem fra Vinderup; jeg for mit Vedkommende er ganske enig i de allerfleste af de Betragtninger, som ere fremsatte med Hensyn til Frue Kirkes Spir af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Jeg skal ikke komme vidt ind paa det, men jeg vil fremkomme med en Udtalelse i Anledning af en Bemærkning, som fremkom fra det ærede Medlem fra Kalundborg, hvor han henviste til, at han for sit Vedkommende trygt gik med til at rejse Spiret paa Frue Kirke, fordi saa mange af vort Lands betydelige Arkitekter og Kunstnere have udtalt sig derfor: Slottets Arkitekt, Raadhusets Arkitekt, den Mand, som havde bygget Østasiatisk Kompagnis nye Bygning o. s. v. Jeg synes, at de 10—20 Aar, som ligge forud for det Tidspunkt, hvor vi nu staa, og den Tid, vi staa overfor, byder saa store og omfangsrige Opgaver for Nutidens Arkitekter og Nutidens Kunstnere, at de derigennem netop ville kunne komme til at præge vor Tids Kunst og navnlig vor Tids Bygningskunst; jeg synes derfor ikke, det er nødvendigt, at man skal gaa til at lave om paa et dog monumentalt Værk fra en tidligere Tid. For man sige om Frue Kirke, hvad man vil, saa staa Frue Kirke som et historisk Minde om en Tid, da der arbejdedes strengt og stærkt i vort Folk for at rejse det efter Nederlaget, og Frue Kirke staa rejst af Datidens betydeligste Arkitekt og smykket af Datidens betydeligste Kunstner, og det forekommer mig, at naar der ligger saa store Opgaver netop i Nutiden, er det ikke nødvendigt, at vi skulle gaa til at lave om paa en Bygning, der dog staa som et smukt Minde netop fra den Tid. Rent personlig vil jeg sige, at naar jeg mange Gange har set ind over København, f. Eks. ude fra Roskilde Landevej, og har set de mange Spir — der har man jo Silhuetten, som der er talt saa meget om — rage op, har set Marmorkirkens pragtfulde Kuppel, saa har det ikke stødt mit Øje at se Frue Kirkes smukke Taarn med det gyldne Kors. Tværtimod, jeg har glædet mig derved, hver Gang jeg har set det, og jeg vil haabe, at denne Debat her, som efter min Mening ikke vil bringe nogen Afgørelse af, hvorvidt Spiret skal rejses eller ej, dog ogsaa i nogen Maade maa være vejledende for den Mand, der skal